

Орлині крила

Леся Храплива-Щур

Був хлопець Михайлик. Вчився пильно, всім радо помагав. А вже найбільше любив бігати та скакати. Ніхто з його товаришів не вмів його в бігу перегнати, в скоку перескочити.

Та думаєте, що Михайлик був вдоволений? Куди там! Він весь час тільки мріяв про те, щоб не лиш бігати та скакати, а щоб теж і літати. Не мріяв Михайлик про лет літаком, а тільки хотів сам літати, як птахи. Бо місто, де жив Михайлик, лежало у стіп високих гір. І Михайлик бачив щоднини, як злітали вгору орли. Високо, високо, понад найвищі шпилі, понад хмари, до сонця.

Знав Михайлик, що без крил йому не полетіти. А крил так дуже хотів, що пішов одного дня з хати у світ, здобувати собі орлині крила. Зустрів у темному лісі чарівника та спитав, як дістати йому орлині крила. Чарівник похитав головою в гострокінчастій шапці, обвішаній золотими монетами, та дав таку пораду:

— Орлині крила можна купити. Треба тільки мати багато грошей.

Пішов Михайлик у світ. Працював важко, завзято і без відпочинку. Збирав та складав гріш до гроша. Вже назбирав так багато, що давно міг купити собі крила. Але кожного дня жаль було йому покидати свої заробітки. Ховав гроші у подушку на своєму ліжку. Подушка стала вже повна золотих монет, а він все ще не купував крил, бо хотів мати більше грошей.

Аж одного вечора, коли прийшов із праці, побачив, що вікно його кімнати вибите, а подушки на ліжку нема. Злодії закралися до хати та забрали її. Тепер не мав Михайлик не лиш крил, але не було за що купити навіть хліба на вечерю.

Заплакав він, покинув місто, де працював, та пішов далі. І тільки з тугою споглядав, як поміж хмарами літали високо й свobodно орли.

Незабаром зайшов у темний ліс та знайшов у печері якогось чарівника. Він спитав його, чи не знає, як дістати такі крила, як мають орли.

Чарівник прийняв його гостинно, усміхнувся привітно та промовив:

— Орлині крила можеш дістати від друзів, що тебе любитимуть та шануватимуть. Не важно, хто вони: твої земляки, чи чужі. Коли тебе люблять, то не відмовлять тобі всього, про що попросиш.

Михайлик подякував і пішов далі. Зустрів в чужому місті чужих людей. Одного похвалив, другому дав добру раду, іншому поміг. Стали його любити й шанувати в чужому місті. А згодом стали і допитуватися, що хотів би він дістати, що було б йому наймиліше. Відповів їм Михайлик, що не хоче ніяких скарбів. Хай дістануть йому тільки орлині крила.

Та тут чужинці підняли крик:

— Не дамо тобі крил!

— Ти тільки того і ждеш, щоб дістати крила та полетіти геть від нас, у небо, понад

хмари!

— А ми ж не вміємо літати!

— Поки не маєш крил, будеш з нами та будеш нам допомагати!

— Ти мусиш ходити по землі разом з нами!

— Мусиш! Мусиш! — загула вся юрба і хотіла обступити Михайлика, щоб не випустити його з-поміж себе. Та Михайлика вже не було. Він потайки викрався з пишної палати, що йому збудували були чужинці, надягнув на себе чужу, вбогу одягу та пішов у світ за очі. Блукав довгі дні та довгі ночі. І тільки з тугою глядів, як ширяли попід хмарами орли, а соняшні промені золотили їх могутні крила. І думав важкі думи, що орлиних крил йому вже мабуть ніколи не здобути.

Аж зустрів у лісі вбогу дівчину. Її одяг був вицвілий та подертий, а личко бліде та сумне. Спитав її Михайлик:

— Що сталося тобі, дівчино? Чи заблудила ти сама в темному лісі, чи лиха мачуха прогнала тебе з дому?

А дівчина відповіла:

— Я князівна цієї землі. Всюди, куди не глянеш, всюди мій дім: в лісі, в полі, чи в горах. Тільки не можу я панувати на своїй землі, але мушу блукати лісом, вбога, немов жебрачка. Бо в моєму замку на високій скелі запанував лютий червоний змії і прогнав мене звідтіля. Тепер сам там живе та знущується над моїми вірними підданими

— А хіба ніхто не може цього змія прогнати? — спитав Михайлик князівну.

— Ніхто. Бо досі не знайшлося нікого, хто не боявся б вийти на високу скелю та помірятися зі змієм. Бо тільки в того, хто не боявся б нічого, виростуть орлині крила та він зможе долетіти туди.

— Орлині крила! — аж вигукнув Михайлик. — Я їх шукаю все моє життя! Я не злякаюся нічого, князівно, щоб визволити твій край!

І враз почув, що на плечах у нього виростають могутні крила. Михайлик розправив їх, замахав ними і став підніматися вгору. Спершу шуміли під ним тільки корони дерев, а коли піднявся трохи вище, побачив всю країну. І пізнав, що була це його країна, та, де жили його батьки, діди та прадіди, від непам'ятних часів. І де він сам народився та виріс. А над всією країною височів на підхмарній скелі замок князівни.

Злетів Михайлик ще вище та постукав у вікно світлиці. Та так постукав, що аж скло посипалося з побитих шиб і Михайлик пройшов без перешкоди у світлицю. Там сидів на престолі червоний змії, а кругом нього його червоні слуги. Коли ж Михайлик вступив у світлицю, зникли вони всі, неначе їх і не було, а залишився тільки сам змії. Коли побачив перед собою крилатого молодця, налякався дуже та став утікати. Став Михайлик гонити змія: по всіх кімнатах, по сінях, по сходах, по ганках. Аж вибіг змії на найвищу замкову вежу та на сам її вершок. А Михайлик за ним. Змії скочив з переляку з муру, бо вже нікуди було втікати. Скочив у глибочену пропасть та там і розбився на шматки об гострі каменюки. Тільки дим та поганий сопух піднялися з того місця, де він загинув.

А Михайлик увійшов у світлицю. Пройшов поміж двома рядами воїнів у золотій

зброї, що низько кланялися йому. Звідкіля вони тут взялися, не міг збагнути. А на престолі побачив цю саму дівчину, що її зустрів був у лісі. Тільки вона була вдягнена в голубі ризи, а на голові в неї блищала золота корона.

— Ти визволив мою країну від червоного змія! — сказала вона. — Тепер я зможу знов панувати справедливо та робити добро моїм людям. А тобі остануться на все життя орлині крила. Щоб міг ти літати туди, куди іншим людям не добитися. Щоб міг ти сповняти великі вчинки, що їх іншим людям не досягнути. Бо знай, що орлині крила можу дати тобі з Божої волі тільки я — твоя Батьківщина!